

Emptiness is loneliness, and loneliness is cleanliness

And cleanliness is godliness, and God is empty

Just like me.

Zero- The Smashing Pumpkins

Hoe het begon, hoe het eindigde; op dit eindstation ben ik dan uiteindelijk beland. Dacht Jordan Langelaan cynisch. Hij schuifde wat rond in de ruimte waar hij op dit moment verbleef. Deze was klein, benauwend en bezat vier muren waarop je kon rammen zoveel je wilde zonder ook maar een spoortje van verwonding achter te laten op je hand.

Hij dacht even terug aan het moment dat hij nog gewoon in zijn huis zat. Gewoon nog iets van gewoon contact met zijn burens had. Ook al hadden deze een woonhuis en hij, niet. En lieten ze al heel duidelijk aan hem merken dat ze hem liever niet als buur hadden, omdat hij maar een huurder was, zoals een paar van zijn burens dat het altijd zo lekker denigrerend tegen hem konden zeggen; Als hij wat wilde aanstippen wat verbeterd kon worden aan de schuurtjes achter hem, die de eerste de beste windvlaag niet meer zouden overleven in hun huidige staat. Denigrerend keken die lui van de Vereniging van Eigenaren hem dan aan, ook al wisten ze dat hij gelijk had, in hun ogen had hij maar te zwijgen, als huurder van een driekamers appartement in de flat waarin zij allen woonden. Nee ze gaven hem het overduidelijke gevoel dat hij door hen daar in die flat werd gedoogd, want liever zagen ze daar in het appartement wat hij bewoonde, een bewoner die over de juiste hoeveelheid geld beschikte dat hij of zij dat stukje woning kon kopen, net zoals zij dat hadden gedaan.

Sommige zeiden hem daarom al geen gedag meer als hij ze tegenkwam in het trappenhuis, ze negeerde hem compleet, alsof hij niet bestond, en nam hij sociaal als hij was, een pakje van ze aan als hij toevallig thuis was en zij niet. Dan kon er bij het afhalen van het pakje ook totaal geen dank je wel bij hen ervan af.

Vriendelijkheid was maar alles, dacht hij dan maar. Nu hij zo er aan terugdacht terwijl hij de benauwende kleine ruimte nog maar es goed bekeek.

Eenzaam voelde hij zich daar niet, totaal niet zelfs. Met de stilte om zich heen was hij allang bekend, al heel lang zelfs. De stilte, die eenzaam makende stilte, was na al die tijd geworden tot zijn beste vriend, de meest betrouwbare vriend die er bestond. Dit was geen straf voor hem, eerder een terugworp naar hetgeen waar hij van jongst af aan al mee bekend was.

‘Alleen de sterke, de superieure van het ras weten om te gaan met de eenzaamheid, de eenzaamheid maakt hen sterk en niet afhankelijk van andere die juist dat nodig hebben, om hen eigen sterk te voelen’, fluisterde hij heel zachtjes tegen zichzelf.

Waar andere helemaal gek werden van de gedwongen eenzaamheid waarin zij verkeerde in deze coronacrisis, en hierdoor alleen maar onbedoeld hun zwakte aan hem toonde, voelde hij zich alleen maar sterker worden. Dat was het enigste wat hij eraan leuk vond aan die tijd dat hij de corona periode mee maakte in zijn eigen huis en omgeving. Hij zag zichzelf weer achter de laptop zitten waar hij veel dingen las, onderwerpen die hem daarvoor onbekend waren, zag hij nu weer aan zijn ogen voorbij gaan. Hij ontdekte het sociale netwerk telegram, via dat versleutelde sociale netwerk waar je openbare chatgroepen had, die je zo kon vinden via de zoekbalk en de versleutelde, en die laatste; vond hij het meest interessante.

Werk had hij in die periode niet. Zijn werkgever had wel coronasteun gekregen maar in ruil ervoor had hij het merendeel van zijn werknemers op straat gezet. Dat was, naar de uitleg die de werkgever later in de pers gaf, om de nodige financiële klappen op te vangen die het miljoenenbedrijf eventueel zou oplopen.

Dus waarom niet de vrijetijd die hij nu ten over had, omzetten in iets nuttigs, dacht hij nu weer net als toen, want veel buiten zijn huis om was er toch niet te beleven tijdens de lockdowns die bij tijd en wijlen werden ingesteld door de regering.

En hoe langer hij er toen zo over nadacht, des te meer begon hij te beseffen dat de toekomst met deze crisis onder zijn voeten vandaan werd geschopt. Hij wist het nog heel goed te herinneren dat “dat” het moment was, dat hij steeds meer begon te twijfelen over de ernst van deze ziekte. Hij begon er zelfs toen vraagtekens bij te zetten of deze ziekte echt wel zo gevaarlijk was, als men beweerde. En toen deze ziekte door de regering gelijk werd gesteld met een besmettelijke ziekte als Ebola, wist hij het zeker, het was kolder, er klopte hier iets niet. Wel of niet jezelf laten prikken om minder kans te maken dat je corona opliep, ook zoiets. Op internet was er al een hele discussie over die geen eens meer normaal kon worden gevoerd. Hij bemerkte toen al, dat vooral de voorstanders van het prikbeleid zich schrikbarend agressief uitlieten tegen degene die erop tegen waren. Hij wist het nog heel goed, tijdens die discussies, was hij stil, zweeg als het graf en bekeek alles maar met lede ogen aan; volgde zoveel mogelijk in die periode van het begin van die crisis in de rol van een observator de discussies en concludeerde in die rol, dat de samenleving steeds meer tegen elkaar werd opgezet. Hij observeerde de eerste demonstraties tegen het coronabeleid, en zag met verbijstering aan hoe de politie tijdens de eerste demonstraties zich totaal liet gaan tegen de merendeels niet agressief zijnde demonstranten die allen de leeftijd van vijfenvijftig

plus hadden; sommige waren wel zestig die de lange lat van de arm der wet mochten proeven, omdat ze gewoon ergens stonden en niets anders deden dan praten met elkaar; vreedzaam, met elkaar praten wel te verstaan! Want meer kon hij er niet van maken. De overdreven acties van de politie maakte hem toen voor het eerst kwaad, het deed hem beseffen dat hij dit alles machteloos moest bezien, het normaal vinden zelfs, want vond je het niet normaal; dan was je een wappie, in de ogen van degene die het wel normaal vonden, en het zelfs zaten toe te juichen vanaf hun stoeltje dat voor hun laptopje stond. Hij heeft in die tijd flink moeten slikken, besepte hij nu. Heel veel moeten slikken, zijn Nederland was, zijn Nederland niet meer; misschien al lang niet meer zelfs, misschien was dat wel het voordeel van al die corona ellende, dat hij dat voor zichzelf ging realiseren. Bedacht hij zich nu.

En nu hij hier was, vroeg hij bij zichzelf af, wat hij nu aan die buitenwereld ging missen de komende tijd.

De burens waarmee hij in die flat woonde in ieders geval niet; voor hen was hij maar een huurder, die je omdat feit al niet aankeek als eigenaar of eigenares van een woning in die vorige eeuw gebouwde flat; die precies gerekend al negenenzestig jaar oud is. Hij was nog van de oude stempel, dat had hij van huis uit meegekregen. Het type dat nog in de vorige eeuw was geboren, in een bouwjaar dat je nog de dienstplicht moest vervullen als je ervoor was goedgekeurd op je achttiende. Nee hij kende nog de tijd dat je ergens opgroeide in een buurt waarbij iedereen elkaar gedag zei, voor elkaar klaar stond en met oud en nieuw de deur gewoon had openstaan. Vervlogen tijden, die niet meer terugkeerde, een grijsverleden waarover men het misschien over een generatie of nog wat het niet meer zal hebben. Realiseerde hij zich nu weer voor de zoveelste keer. Nee, dit waren het type burens dus, waar je rustig ongemerkt kon sterven in je huis en de burens het geen eens zouden opmerken dat iemand dood in zijn huis ligt. En pas gaan klagen als de stank van het lijk hun parten gaat spelen, zodat ze na diens ontdekking nog heerlijk dagenlang over het dodelijk slachtoffer- dat ze nooit hadden gemist- konden klagen. Kortom: types die met een bloedserius gezicht tegen je zouden zeggen, als er aan hen werd gevraagd of ze die dode mijnheer of mevrouw hadden gemist in die tussentijd, dat ze gewoon waren vergeten om sociaal tegen hem of haar te zijn, omdat ze het zo druk hadden met henzelf.

Hij wist het, hij was een last voor hen daar in die flat, altijd hadden ze wel wat te zeiken, zeiken om niks dat was hun grootste hobby, het gemis aan een eigen leven deed hen

alleen maar mekkeren om alles en nog wat over hem- achter zijn rug dan, want de moed om het in zijn gezicht te zeggen hadden ze niet!

Nee hun zou hij niet missen. Zij waren voor hem omgekeerd dan al geen gemis, als ze het slachtoffer zouden worden van een terroristische aanslag. Het zou eerder een zege voor de mensheid zijn als ze daarvan het slachtoffer zouden worden. Eigenlijk verdiende die zeikers niet veel beters in zijn ogen, bedacht hij nu bij zichzelf. Hun dood zou, hoe raar het ook klink in ieders oren, hun nietszeggende miezerige leventjes nog enig nut gegeven voor alles en iedereen die het vaderland een warm hart toedroeg. Hun dood zou kunnen worden gebruikt als motief voor een aanslag op de vijand, de vijand die in hun huizen woonde, de vijand die dagelijks als vluchteling binnenkwam, de vijand die ergens in de tweede of eerste kamer andermans levens ruïneerde met hun beslissingen en smerige achterkamertjes politiek. Meer was hun leven toch niet waard in zijn ogen, en op zeker; zo dachten zij ook over hem, want ze zagen hem liever dood dan leven!

Hij werd wakker, zoals iedere dag sinds hij hier in dit kille vertrek wakker verbleef. Het moment van dit wakker worden was toch eventjes anders dan het moment dat hij voor het eerst goed zijn ogen opende. Het stond hem nog levendig bij. Dat het uitgerekend in zijn eigen flat moest gebeuren, vond hij nu zo achteraf beschouwende in dat hok waar voor de rest toch geen ene bal te beleven viel, wel typerend.

Hij zag het weer helemaal voor zich dat moment, dat moment; dat hem duidelijk werd dat zelfs een Surinaamse koopster van een vrijgekomen appartement naast hem, met meer egards door zijn burens werd behandeld dan hijzelf. Zelfs een koopster met een kleurtje, die daarnaast de Nederlandse taal beheerste met een accent dat aan hem duidelijk maakte dat zij niet van hier was, bleek voor hen meer aandacht en vlijende slijmende woordjes te verdienen, dan degene die meestal de pakjes van hun in ontvangst mocht nemen; omdat zij er weer es niet waren.

Ja hij wist het nog goed, dit was het moment, dat het voor eerst was dat dit hem begon steken, heel erg begon te steken zelfs. Het denigrerende toontje dat ze jarenlang jegens hem uitte, irriteerde hem opeens mateloos; hij had genoeg van ze gepikt. Voor het eerst was hij tot de conclusie gekomen dat hij het niet meer hoefde te pikken, als er weer es tegen hem werd gezegd om wat dan ook: 'Je bent maar een huurder'. Hij was spontaan klaar met het gedrag dat men, nadat ze dit tegen hem hadden gezegd, met hun hoofd naar de lucht gericht arrogant weglieden.

Hij woonde hier al veel eerder dan al die wooneigenaren bij elkaar, zij vormde een VvE tezamen, een vereniging waar hij niet toebehoorde, een vereniging die pas werd gevormd nadat hij jaren ervoor, een decennia zelfs, hier zijn huurcontract had getekend. Dus dat was al heel lang voor de splitsing van het complex waar zij allen in woonde. Pas op dat moment realiseerde hij zich, dat naarmate er steeds meer kopers erbij kwamen en huurders vertrokken, de sfeer daardoor ook gelijk veranderde. Huurders werden steeds meer met de nek aangekeken naarmate het aantal kopers daar in die flat van hem erbij kwamen en huurders de wijk namen naar andere huizen, in andere buurten. Waar het vroeger allemaal gezellig was, werd het toen steeds killer en killer in zijn omgangsvorm. Kopers zeiden elkaar wel gedag, maar huurders niet, die liepen ze straal voorbij alsof ze gene eens bestonden. Hij had het toen allemaal aan zich voorbij laten gaan, had geen zin in ellende. Maar daar had hij toen wel enigszins spijt van. Ja de komst van die nieuwe opende zijn ogen.

Het was ook zo'n type, dat toen ze er ging wonen, vanaf dag een hem compleet negeerde. Ze keek hem geen eens aan, zijn naaste buurvrouw notabenen. De enigste keer dat ze wat zei tegen hem, was op het moment dat hij erachter kwam dat zijn deurmat die hij altijd voor de ingang van zijn huisdeur had liggen was verdwenen. Hij vond deze notabenen terug in de kast waar de elektriciteitsmeter was geïnstalleerd. Toen hij dat kleedje eruit haalde met een verbaasde blik in zijn ogen, deed zij net de deur open en kwam naar buiten lopen, en tussen neus en lippen zei ze tegen hem in het voorbij lopen: 'Dat matje begon me te irriteren, lag een twee centimeter van je deur verwijderd, dus heb ik hem maar in de meterkast van je gedaan'

Meer zei ze niet tegen hem, verbijsterd keek hij haar na toen ze de buiten deur opendeed en richting, ja waarheen eigenlijk heenging.

Perplex was hij, hij had haar nog 'Arrogante zwarte aap', willen naschreeuwen, maar hij hield zich in.

Opnieuw kookte hij van woede toen hij hieraan moest terugdenken. Hij wist nog heel goed dat hij daarna de gehele dag op twitter zat. Hij volgde discussies over Sinterklaas, en met name zwarte piet. Hij begon zich steeds meer te ergeren aan de baasachtige arrogante houding, die de zogenaamde anti zwarte Piet activisten innamen in deze discussie.

De witte mens, moet voor eens en voor altijd bij zichzelf realiseren dat hem of haar vanaf kleuterschool wordt ingeprent om de gekleurde medemens te domineren, hem of haar te zien als een mindere menssoort. Vanaf het moment dat zij geboren zijn, word hen al aangeleerd om ons te discrimineren. De witte mens is hierdoor een van nature door en door de eeuwen heen racistische en fascistische mens.

Hij slikte even, dit moest even goed bezinken bij hem. Hij als blanke Nederlander een geboren fascist, een racist? Wie dacht die vent wel niet dat hij was, dat hij dit eventjes rustig vanachter zijn toetsenbord gewoon kon optikken. Hij moest even diep inademen 'Wat een onzin', hoorde hij zichzelf nog fluisterend heel zachtjes tegen zichzelf zeggen. Zelfs nu hij hier was, kon hij zich hierom nog zo beledigd als ik weet niet wat voelen.

De witte mens weet dat hij slecht is, hij of zij weet dat hij fout zit met zijn traditionele kinderfeest waarbij de knecht van sinterklaas, ofwel de slaaf, het zware werk mag doen voor deze zogenaamde heilige man. Om te zien dat de een witte mens, een zwarte mens imiteert met zijn vermomming is al op zich een belediging. Jaren lang, nee eeuwen lang heeft de witte mens ons weten te knechten als slaaf. Onze voorouders

hebben deze natie groot gemaakt, niet zij! Zij teren op het bloedgeld, zij teren over onze ruggen, en die van onze voorvaderen. De witmens moet een les worden geleerd, een dergelijke les die hem en haar nog lang zal heugen.

Wederom slikte hij van deze retoriek die werd gebezigd in een discussie over een traditioneel kinderfeest.

Weer hun, hoorde hij zich weer net als toen denken. Weer die zwarte, die arrogante zwarte die jouw als ras Nederlander eventjes de wet willen voorschrijven. En terwijl hij hier zo aan dacht, dat het weer een bepaalde groep in de samenleving was die zich middels arrogant moreel verheven gedrag hem en de rest van de echte Nederlanders wel even zou vertellen hoe het moest, sloeg hij net als toen woest met zijn vuist op de muur, want in de ruimte waar hij verbleef; was er geen tafel om net zoals toen woest op te slaan met zijn vuist.

‘Zijn ze nu helemaal van de ratten besnuffeld!’ Hoorde hij zichzelf weer in gedachte zeggen tegen zichzelf.

Ondankbaar volk! Dat was het eerste wat er toen door zijn hoofd heen schoot. Voor even stond hij toen in twijfel. Hij wist het zich nog heel goed te herinneren, als de dag van gisteren zelfs. Hij moest ene keuze maken tussen, of het verder gaan op het internet met het loeren naar dit tenenkrommende berichten of, de boel de boel laten en naar buiten gaan, een frisse neus halen. Hij besloot toen het laatste maar te doen. Hij pakte zijn jas en liep de deur uit.

Eenmaal buiten zette hij koers naar het park waar hij dicht tegenaan woonde. Gezien het weer dat wel aardig frisjes was maar niet echt guur was het aardig druk in het park. Opeens zag hij dat er voor de ingang van het stadspark dranghekken werden neergezet door een paar Boa's

Met grote ogen van verbazing zag hij hoe de boa's voor de ingang gingen staan. Op een elektronisch bord met rode letters stond geschreven. ***Keer terug naar huis, doe het voor uw eigen veiligheid en die van een ander!*** Zelfs nu hij hier was, was hij hierover nog steeds verbaasd dat hij dit ooit nog zou meemaken.

Verbijsterd over wat hij nu las stond hij even met open mond te kijken naar hetgeen wat er geschreven stond.

‘Ga naar huis man, wees verstandig’, riep een Boa nu naar hem.

‘Waarom mag ik het park niet in?’ Vroeg hij toen gelijk verbaast aan hem.

‘Te druk’

‘Druk?’ Hoorde hij zichzelf weer gelijk verbaast terug zeggen, terwijl hij toen keek naar het aantal mensen dat hij voor zijn eigen ogen zag lopen aan het begin van het park. Hij telde opdat moment niet meer dan zes mensen, waarvan een gezin.

‘Er lopen er maar zes mensen’, zag hij zichzelf weer verbaast terug roepen naar de man.

‘Doe niet zo moeilijk man, ga lekker naar, huis!’ Riep er nu een Surinaamse man naar hem. Ja dat stond hem helemaal goed bij. Hij kon er nu weer giftig om worden, moordneigingen kwamen nu spontaan in hem naar boven rijzen.

‘Pardon, dat maak ik nog altijd wel zelf uit man, in mijn land doe ik wat ik zelf wil, laat me verdommen niet de wet voorschrijven door jouw!’ Schreeuwde hij toen gelijk terug naar hem.

‘Dan heb je pech gehad’, was het eerste wat de Surinaamse man toen naar hem terug riep, terwijl hij wees naar de jas die hij droeg. En er gelijk erbij zei: ‘Je hebt maar naar mij te luisteren, ik handel naar wat de wet mij voorschrijft, dus naar huis jij!’

‘Ach man flikker toch een eind heen met die domme jas van je, domme....’

Voordat hij ook maar zijn zin kon afmaken, schreeuwde de Surinaamse boa naar hem: ‘Domme wat, domme aap, domme neger, domme nikker, of domme zwarte Piet, is dat wat je soms wilt zeggen tegen mij?’

Voor even balde Jordan zijn vuist weer net als toen. Wederom had hij het gehad met deze types, maar toen kon hij zich nog net beheersen en keerde daarna hoofdschuddend van onbegrip om. En terwijl hij dit deed, zag hij hoeveel mensen er nu om hen heen stonden, allen keken hem vreemd aan, sommige blikken keken hem bestraffend aan, een van die blikken die hem bestraffend stond aan te kijken herkende hij; het was een boven hem wonende buur.

‘Wees blij dat ik je nu niet oppak, vuile fascist’, hoorde hij de man nog in gedachte aan toen naar hem roepen.

Nu hij hier was wist hij het zich weer haar fijn te herinneren. Het moment dat hij die documentaire zag op het internet. Ze hebben gelijk! Dacht hij, nadat hij een aflevering van een documentaire serie “Last battel of Europe”, had gezien via het internet. Een docu die alleen te zien was met een link via het internet, die werd verdeeld binnen een chatgroep die binnen het sociale netwerk telegram erg actief was. Het was een groep waarin veel werd gepraat over de coronamaatregelen en de regels die op eens gelden in dit land. Stuk voor stuk waren de mensen die hier actief erover discussieerde eens gezind met elkaar, over de regels die zij allen maar onzin vonden, de regels waren in hun ogen de aller eerste stap naar een dictatuur. ‘Een plandemie’, zo noemde sommige de pandemie die nu wereldwijd heerste en hele landen en diens economieën platlegde. “Cultuurmarxisme“, hij had nog nooit eerder van dit begrip gehoord. Het was de eerste keer dat hij daarmee in aanraking mee was gekomen sinds hij lid was geworden van deze groep. Hij kon zich nog heel goed herinneren dat hij zich toen pas begon af te vragen bij zichzelf, waarom hij dit soort dingen nooit las in kranten of er over hoorde op tv en radio. Waarom verzwijgt men dit voor de buitenwereld? Had hij toen heel vaak in verbijstering hierover staande gedacht.

Het waren vragen waarmee hij nu kampte. Hetgeen wat hij zag vond hij geen onzin. Sterker nog, er zat een kern van waarheid voor hem in. De theorie dat de Russische communisten middels allerlei slimme psychologische mediatrucjes een massa zo weet te beïnvloeden dat de waarheid een leugen wordt, en de leugen een waarheid. Sneed voor hem hout. Ook kon hij zich vinden in het feit dat de beschuldigende vinger werd gewezen naar de Zionistische joden, omdat het volgens de documentaire makers, het allemaal uit de hoed kwam van de Joden, Zionistische joden, om precies te zijn. Ongelofelijk, dacht hij toen alleen maar. Hij had hiervoor helemaal niets tegen Joden, maar als dit waar was dan mocht dit wel zeker aan de kaak worden gesteld.

Ze nemen de boel over, zie je nu wel! Zag hij in gedachte aan toen weer iemand zeggen als reactie op de documentaire.

Die linksen landverraders willen kosten wat kost ons land kappot maken, we worden allemaal vervangen door derdewereldlanders omdat die goedkoper zijn dan de geboren Nederlandse arbeider. De corona plandemie is daar alleen maar een voorzetje voor omdat plan in werking te zetten. Fuck de World Economic Forum! Zag hij in gedachte aan die bewuste dag weer iemand anders zeggen in die chatgroep

Degenene die hierop reageerde kende hij niet persoonlijk. Hij wist niet wie er in het echt achter deze telegramaccounts schuil gingen. En of deze mensen in het echt zo heette, zoals zij zich op het internet noemde. Hij ging eruit van niet. Maar wat hij wel kon zien toen was, dat deze internet docu heel wat met ze deed om ze zo te laten reageren. Hij zelf was er ook wel pissig over wat hij allemaal had gezien en gehoord in die docu. Wist hij zich nu weer heel goed te herinneren. Witheet was hij over dit in zijn ogen, vooropgezet plan. Dat zo psychologisch werking op de mens had, dat zij zich gingen schamen dat zij als blanke waren geboren in een westers land met een rijke cultuurhistorische geschiedenis die wel duizenden jaren oud was. En voor wat, moest hij zich schamen, voor wat? Had hij zich toen nog hardop afgevraagd. Want hij wist van zichzelf dat hij niets, maar dan ook niets met de slavernij te maken had, zich nooit schuldig had gemaakt aan het houden van slaven of, überhaupt ooit maar zich schuldig had gemaakt in een actieve vorm van handel in slaven. Huidskleur zei hem helemaal niets, maar hij wist dat in een tijd als deze, als je dat zou zeggen tegen zo'n frusstraat die zich op en top een nazaat van een slaaf en slavin voelt, dan werd hij door ze uitgemaakt voor een fascist, een racist eerste klas die op deze manier zijn aangeboren racisme in stand wilde houden. Want zo ging het in die discussies tussen degene die zich op en top nazaat van een slaaf en slavin voelde en degene die vonden dat geschiedenis maar geschiedenis moest blijven. Dat had de tijd hem wel geleerd.

Nu begreep hij pas echt, waarom het Sinterklaasfeest echt helemaal stuk moest. Daar zat een meer diepere filosofie achter dan eerst gedacht. Hier zat een heel netwerk achter, een heel machtig netwerk dat was ontstaan een aantal jaren voor de Russische revolutie in negentienhonderd vijf en in al zijn vernietigende kracht zijn werk deed in negentienhonderd zeventien. Nu hij dit bij zichzelf besepte, was hij even stil, stilgevallen om het feit dat een duivels systeem dat hem in deze documentaire was getoond en benoemd was met naam en al, zolang ongestoord zijn dodelijk gif had kunnen spuiten over alles en iedereen met een maatschappelijke belangrijke positie, binnen de academische, de media en de kunst en cultuur sector. Hij schrok er zelf weer van.

De kracht van de vijand die al eeuwen oud is, heeft in al die tijd buiten het oog van de mensen om zijn dodelijke werken kunnen doen. Nimmer had hij kunnen bevroeden dat Zionistische joden zo gevaarlijk konden zijn als stroming binnen het religieuze

Jodendom, dacht hij nu terwijl hij naar het plafond van de kleine ruimte waarin hij zich bevond stuurde.

De stelling dat Hitler een rechtvaardige strijd leverde tegen de Zionistische joden en hun globalistische partners in die tijd, vond hij nu nog steeds kloppen. Zij waren het die hem de oorlog induwde, omdat ze niet konden uitstaan dat Nazi Duitsland onder aanvoering van Hitler het zo goed deed op economisch vlak, dat ze hiermee lieten zien dat je globalistische monetaire banken, of wel centrale banken geen eens nodig had om succesvol te zijn met je economie. En dat stak ze, die joden die al die centrale banken runde. Het was toen nog moeilijk voor hem omdat te bevatten, want hij had niets met Nazi Duitsland, nooit gehad ook met deze historisch geziene bezetter van zijn land. Maar hij was het wel eens met de stelling van deze nationaal socialisten, dat je rassen niet moet gaan mengen, immers het Slowaakse karakter kan je niet uit de Slowaakse vrouw krijgen, hoelang ze ook hier in dit land zou wonen als je ermee getrouwd was, ze zou altijd een Slowaakse in harte en nieren blijven!

Sterker nog, je voelt je toch niet in Nairobi als daar een zelfde mensen met dezelfde gemengde huidskleur rondlopen als in je eigen land. Waar is dan nog die diversiteit? Dacht hij weer net als toen heel realistisch bij zichzelf. Mocht hij ooit weer eens een vriendin krijgen, dan zou het een op en top ras Hollandse moeten zijn en geen Oekraïense, Slowaakse of wie dan ook uit een andere cultuur dan het westerse noordelijke front van Europa. Want dat had alleen maar voordelen, bedacht hij bij zichzelf. Je begreep elkaar beter vond hij toen, je kwam uit een zelfde cultuur; dus je hing zo'n beetje dezelfde waarden en normen aan.

Hij snapte niet, dat niet meer mensen inzagen; dat het land waarin zij woonde totaal naar de knoppen werd geholpen, door die cultuurmarxisten. Wilde ze het soms niet zien, waren ze bang dat ze omwille hun mening erover dan voor fascist en racist werden versleten door de slaafse aanhangers van dat duivelse systeem? Dat waren de vragen die na het zien van deze documentaire door zijn hoofd heen schoten. Hij wist het niet zeker maar hij vreesde het ergste, dat dit wel het geval was. Stuk voor stuk moesten ze wel gehypnotiseerd zijn. Dat kon ook niet anders, want op tv werd in je praatprogramma's ondergedompeld in al dat slappe en zinloze politiek correcte gelul, over van alles en nog wat. Niemand durfde eigenlijk echt zijn mening tegen geven, uit angst om gecanceld te worden. Sterker nog, gaf iemand daar zijn mening, dan zat deze televisie gast steevast altijd tegenover drie tegenstanders die hem of haar op alle fronten bestreden, met als

doel om hem of haar in te laten zien dat hij of zij er totaal naast zat, met zijn of haar in hun ogen rechts georiënteerde mening.

Dat was al een van de redenen dat hij niet meer keek naar dat soort programma's. De kijkcijfers van dat soort programma's moesten het daarom niet van hem hebben, hij keek al niet meer, al jaren niet. Hij vond het wel best, al dat gelul zonder inhoud, zonder enig betekenis, al die meningen die met omwegen allemaal werden omgebogen naar die ene politiek correcte deugende mening. Een door hem en andere landgenoten betaalde politieke propaganda machine hoefde hij niet te zien op de buis. Hij wist het wel. Over het corona beleid waren ze het toch allemaal roerend eens. Geen kritische vraag werd er gesteld en als het vanuit het mediapark toch kritisch mocht worden, dan was het eerder om daarmee een nieuwere en liefst nog strengere lockdown te promoten, die ze het liefst gelijk op dezelfde avond als wel nacht lieten ingaan.

'Dit land is zo stuk', fluisterde hij heel zachtjes, maar tegelijkertijd ook zeer kwaad hierover tegen zichzelf. Hij wist het nog heel goed te herinneren. Nadat hij dit had gefluisterd, voelde hij dat een deken aan depressiviteit over hem heen viel. Waarna hij toen bij zichzelf realiseerde: dat alles wat hij nog wilde doen in de toekomst, leek te zijn weggeschopt door deze pandemie. De realisatie van dat moment dat hij alleen nog maar het internet nog had, en buiten het internet om, eigenlijk niets meer had om naar uit te kijken. Stemde hem toen voor even droef. De kroegen waren dicht, daar waar hij normaal gesproken nog wel es vrijblijvend met iemand kletste, kletste hij nu helemaal met niemand. Hij vond het niet erg, ook al was het een kleine persoonlijke ramp voor hem dat hem irriteerde en depressief maakte, immers op deze manier kwam hij nooit aan de vrouw. Hij kon prima alleen zijn, maar zo nu en dan een leuke vrouw om hem heen, ook niet te veel natuurlijk, dat miste hij toen wel. Nee die deken van depressiviteit omdat feit, dat stond hem nu nog steeds heel goed bij.

Hij was voor even het gevoel van tijd kwijt geraakt. Gedesoriënteerd keek hij wat om zich heen. Hij was wakker geschrokken, een droom aan een herinnering aan een briefje dat aan een deur hing, had hem wakker doen schrikken. Dat briefje dat hij maanden geleden met stuitende verbazing las. Het stond hem nog zo goed bij, dat het bewuste briefje op het raamdeur hing. ***Wilt u hier plaatst nemen? QR-code/vaccinatiebewijs verplicht. Convid 19 extra kosten vijftig euro als we moeten uitleggen waarom het verplicht is. Honderd euro als we moeten aanhoren waarom u oneens bent met deze maatregel.***

Hij zag het weer helemaal terug. Het moment dat hij even goed moest slikken toen hij dit had gelezen bij de zaak waar hij altijd even kwam om zijn patatje met wat eroverheen dan ook te halen; de zaak waar hij altijd zijn gefrituurde halve kip kocht. Zijn Mexicano, hier was hij eens trouw klant. Maar na dit te hebben gelezen was dat gelijk over bij hem. Dat wist hij zich nu weer heel goed te herinneren. Nimmer had hij zo in eens, zo plotsklaps, de pest aan een bepaalde zaak gekregen als nu. De ondernemer waarvoor hij eerst nog zulk groot respect had, kon toen op dat moment zo in eens bij hem in een klap doodvallen. Ik hoop dat hij failliet gaat, dacht hij nu weer helemaal in de lijn van toen op dat moment.

De realisatie dat dit gewoon je reinste discriminatie was, deed hem nog steeds pijn. De wetenschap dat zulk een denigrerende briefjes hingen aan de winkel deuren die je gelijk terug deden denken aan de tijden dat het land bezet was, was voor hem onverteerbaar, nu nog steeds. Dit was het bewijs voor hem dat zijn Nederland zuchtte onder de dictatuur van de Haagse regenten. Hoofdschuddend, zag hij zichzelf weer weglopen bij die zaak waar hij al meer dan twintig jaar kwam. Het hoefde voor hem niet meer. Hij zelf was wel gevaccineerd, maar weigerde uit principe een QR-code te downloaden op zijn telefoon. Sterker nog, hij had nog geen eens zo'n I-phone of Smartphone. En hij wilde er ook geen eens eentje voor deze onderdrukkende onzin dat alleen maar schijnveiligheid voor het schapenvolk meebracht. Moderne troep vond hij het, die moderne dingen waarmee iedereen mee liep te zeulen, omdat ze altijd en overal voor iedereen op wat voor manier dan ook bereikbaar wilde zijn. Hij behield zich liever tot zijn Nokia mobiele telefoontje. Hij vond de eenentwintigste eeuw al gejaagd en verwarrend genoeg zo, voor iemand die in de vorige eeuw was geboren en de millenniumwisseling met eenendertig jaren oud had meegemaakt.

‘Klote zoi’, fluisterde hij toen nog zachtjes, terwijl hij bij zichzelf realiseerde dat hij zonder zo’n ding slechts alleen welkom was bij de supermarkt, groenteboer, slager, bakker, drogist en de dierenspeciaalzaak. Bij deze laatste zaak had hij niets te zoeken, immers hij had geen huisdieren, maar goed het ging hem toen om het idee.

Sterker nog hij was geen eens meer welkom op een toilet dat binnen welk restaurant, café of wat dan ook zat. Op het moment dat hij dat bij zich realiseerde, voelde hij zich zo machteloos. De wetenschap dat je zonder een QR-code een bijna uitgeslotene bent voor de maatschappij was, nu hij zich hier bevond, nog steeds een onverteerbaar iets. De stad, zijn stad was voor hem verworpen tot een deels verboden gebied, een gebied waarbij speciale wetten gelden voor QR-loze zonder en met vaccinatie. Een wetenschap die toen echt bij hem binnenkwam toen hij dat voor het eerst ervoer. Dit was het dan, dacht hij toen, de totale nieuwe samenleving, het nieuwe normaal onder coronaregels dictatuur. De QR-code samenleving was niets anders voor hem, bedacht hij zich toen nog gelijk, dan een samenleving voor brave schapen, lemmingen die rennend achter hun leider aan de afgrond in storten.

Hij wist toen gelijk, dat hij wel kon zeggen, dat hij was gevaccineerd, maar dat feit zouden zonder zo’n digitaalbewijsje te zien niet geloven. Zelfs het gele reisboekje dat in elk land werd geaccepteerd als bewijs dat je voor welke tropische ziekte dan ook was gevaccineerd, telde voor deze vreemde ziekte, die naar zijn mening totaal niet in de lijn van Ebola hoorde te staan dus niet, want, zo was de uitleg; stempels en stickers erin konden wel eens vervalst zijn. Lulkoek vond hij en nu nog steeds. Naar het plafond sturende dacht hij nu, hier moest een dieper en duister plan achter schuilen, waarvoor mensen zo nodig met dat groene vinkje op zak moesten lopen en op commando tonen een kleurtje dat naar wat hij begreep, nooit meer naar rood kon gaan als je toevalligerwijs wel besmet was met dat virus.

China achtige toestanden, daar was hij bang voor. Hij had al genoeg daarvan gezien op het internet in filmpjes. Alles wat daar in dat land gebeurde met hun sociale krediet puntenstelsel zou als het aan de EU machthebbers in Brussel ligt, ook hier worden ingevoerd. De mens zou geen leven meer hebben, alleen dat realiseerde zij zich nog niet, bedacht hij zich. Wilde ze ook niet inzien, makke bange schapen, lemmingen waren het hier. In een ieder andere land zouden ze hiervoor massaal de straten op gaan. Bedacht hij zich toen, terwijl hij door de straat van zijn voorheen favoriete patatzaak slenterde. Hier niet. Hier gingen alleen de mensen die als Wappie werden bestempeld de

straten op, dat had het al uitgewezen voor hem. De rest van de inwoners vond dit kennelijk normaal. Vonden het normaal dat een bepaalde groep mensen. De QR-loze werd gediscrimineerd door de overheid. Weg werden geslagen door overspannen en op bloed uit zijnde agentjes, die zich helemaal lieten gaan tijdens demonstraties die gericht waren tegen dit mensonterende beleid.

Ken je vijanden, dacht hij nu alleen maar, ook al zat hij nu hier, het was belangrijk om de vijand te kennen. En de vijand van het volk was voor hem bekend; dat was de Nederlandse regering en alle coalitie partijen die dit beleid steunde. Nee als het kabinet het ooit in zijn hoofd zou halen om in te stemmen met een permanente coronawet, dan zou dat volgens hem; het einde van het land betekenen wat hij ooit had gekend. Wie instemt met een dergelijke vrijheidsbeperkende maatregelen voor het volk, moet wel een vijand van het volk zijn! Daar hoefde hij niet lang over na te denken. En wat zouden ze veel kappot maken als deze wet er ooit zou doorkomen. Het was bij hem al de vraag, wat er nu al niet zowat al helemaal kappot was gemaakt door ze.

Hij mocht dan wel content zijn met een leventje dat er uit bestond dat hij meer op zichzelf was, bedacht hij zich toen nog, maar dit ging hem te ver. Ook al was hij een einzelgänger, zo af en toe zich op een normale wijze tussen de mensen begeven, vond hij op zijn tijd ook wel leuk. Hij wilde nergens toe gedwongen worden, en al zeker niet tot het verplicht bezitten van een QR-code. Een dergelijk plan stond haast gelijk aan hetgeen wat er in de verzen van het bijbelse openbaringen hoofdstuk dertien was geschreven: ***‘En het maakt allen, de kleinen en de groten en de rijken en de armen en de vrijen en de slaven, dat het geeft hun (een) merkteken op de hand van hen de rechter, of op de voorhoofden van hen.***

En dat niet iemand kan kopen of verkopen, behalve de hebbende het merkteken of de naam van het beest, of het getal van de naam van hem. Hier de wijsheid is; de hebbende het verstand, moet berekenen het getal van het beest; (een) getal want van (een) mens het is en het getal van hem (is) 666.’

Volgens hem stond de mens nu op het punt om de profetieën uit het laatste hoofdstuk van de bijbel, zelfstandig te laten uitkomen, hier hadden ze de duivel en zijn zoon niet voor nodig.

Teleurgesteld zag hij zichzelf weer slenteren. Zag zichzelf weer dat eeuwenoud zijnde straatje in lopen, dat in de loop der eeuwen vele plagen had meegemaakt die vele malen erger waren dan deze pandemie. Oké, er gingen dan wel mensen dood, bedacht hij zich

toen, maar hoe mensen nu krampachtig met elkaar omgingen, was niet meer normaal. Hij dacht even aan al die ouderen die vereenzaamd en al gestorven waren in al die verzorgingshuizen die dit land rijk was. Sommige van die huizen werden nog niet zo lang geleden nog omringd door grote hekken die er waren neergezet, om te voorkomen dat kinderen en kleinkinderen massaal tegen de ramen aan gingen staan, om zo alsnog een glimp van hun vader moeder opa, of oma op te vangen. Dit verzin je niet, dacht hij nu weer net als toen heel mismoedig.

Hij wist zich nog te herinneren dat managers in de bejaardenzorg en geestelijke zorg floreerden in die tijd met hun uitgestippelde angstcultuur. Waarheden als, dat dit beleid van hekken om de verzorgingshuizen heen alleen maar averechts werkte bij de bewoners, werden door ze in de wind geslagen; zoals hij had begrepen uit hartverscheurende berichten binnen telegram chatgroepen die van het verzorgende personeel zelf afkomstig waren.

Hij geneerde zich rot hierover. Machteloos heeft hij toen moeten lezen, hoe ouderen in al hun eenzaamheid wegwijnde tot de dood erop volgde. Het greep hem naar de keel. ‘Dat we dit zover hebben laten komen’, fluisterde hij zachtjes. Hij wist het nog heel goed, hij verbaasde zichzelf toen over zijn eigen machteloosheid, dat het hem tot denken zette. Ik ben toch geen schaap, dat horig volgt en volgt. Dacht hij gelijk als eerste bij zichzelf. Ja nu hij hier was kwam alles weer terug, kon hij alles weer duidelijk voor de geest halen.

Dat was het moment dat hij wat wilde doen. Iets wat als ultieme daad van verzet kon worden gezien. Maar wat? Daar liep hij toen over te tobben. Hij was tot de conclusie gekomen dat lijdzaam toezien niets zou oplossen. Vredelievend demonstreren dan, met de kans dat hij werd weggespoten door een waterkanon, of uit het niets in een arrestanten wagen werd gesleept door een opgefokte stille, een Romeo die alleen uit was op een rechtvaardiging om rellen en onlusten te starten, zodat de ME weer een heleboel vreedzame mensen het ziekenhuis in konden slaan. Hij liet die gedachte even de revue passeren, en bedacht toen dat hij dat er misschien maar voor moest over hebben, je stem laten horen had altijd zijn consequenties.

Hij dacht er even over na. Werk was er voorlopig toch nog niet. Schiphol had hem voorlopig even niet meer nodig, de mensen gingen voorlopig nog niet massaal op vakantie. Het ene land mocht dan wel weer een beetje open gaan voor toeristen, vele landen bleven nog potdicht, en hielden daardoor de hele maatschappij op slot. Na dit

voor zichzelf te hebben bedacht, keek hij even naar de eeuwenoude gebouwen die in het centrum van zijn stad de tand des tijds door de eeuwen heen had doorstaan. Dit straatje, wist hij, behoorde tot een van de weinige straatjes die zijn stad kende, die tot de zogenaamde “Gouden Straatjes” behoorde. In gedachte aan dat moment zag hij zichzelf alsmar recht door het straatje doorlopen, net zoals hij dat vroeger ook altijd deed als hij naar zijn vaste stamkroeg liep. Vele kunstenaars kwamen daar en verbleven aldaar tot ver na sluitingstijd.

‘Dat waren nog es tijden’, fluisterde hij een beetje weemoedig er door geworden toen hij aan die oude stamkroeg van hem moest denken. Hij liep de straat in die vermoedelijk is vernoemd naar een rijke familie die in zijn stad Haarlem had gewoond. De familie Schagen, zo heette die familie die rijk was geworden aan de handel in iets. Het straatje was vermoedelijk daarnaast in het jaar 1384 aangelegd, en behoorde net als het straatje ervoor dat hij doorliep tot de “Gouden Straatjes”

Hij zag zichzelf weer in gedachte stoppen voor de plek waar vroeger zijn stamkroeg zat. De plek waar hij in een nog niet zover verleden in het weekend veel te vinden was. Vervlogen tijden die niet meer zouden terugkeren, realiseerde hij zich nu. Het café was niet meer en het daarop volgde eetcafé maakte het op die plek ook niet lang door en ging op de fles. Wat resten was een plek waar nu taalcursussen werden gegeven. De eenzaamheid en de wind die nogal guur aanvoelde toen, deed hem even weer die stemmen horen aldaar, stemmen die hij in tijden al niet meer had gehoord, de stemmen van degene die er kwamen leken toen in die ambiance van stilte nog springlevend te zijn, hoorbaar, als je goed luisterde!

Nog steeds zich niet beseffende hoe laat het nog was. Besepte hij dat hij zelfs zonder een QR-code al een soort van buitengesloten persoon was voor zijn burens. Hij herinnerde een dag nog heel specifiek, waaruit bleek dat hij echt een voor hen buitengesloten persoon was. Het was die bewuste ochtend, toen hij met verbazing keek naar de steiger die opeens voor zijn raam stond. Door zijn tuin zag hij toen alleen vreemde werklui heen en weer lopen en op de grondliggende ijzeren steigerbuizen aan hun collegia geven die al op de steiger stonden. Zo werd hij dus wakker die ochtend. Van niets wetende van het hoe en waarom die steigers opeens in zijn tuin stonden. De werklui keken ook niet waar ze liepen. Een Rododendron die hij daar al jaren had staan was totaal vernield door de werklui.

Hij kon ze wel wurgen en daarbij waarom wist hij van niks? Dacht hij toen hij zo aanschouwde voor zijn raam. Gelijk stoof hij naar buiten, hij wilde weten wat er aan de hand was, waarom moest zijn tuin het ontgeleden? En of ze nu wilde of niet, maar een antwoord zouden zij hem geven, dacht hij opdat moment nog toen hij de buitendeur opendeed.

Hij wilde het eerst uitschreeuwen van woede, maar hij hield zich in; in plaats daarvan vroeg hij heel vriendelijk maar toch op een toontje dat aan diegene verraadde dat hij toch wel enigszins verbaasd was dat ze door zijn tuin liepen: ‘Mag ik misschien weten wat de reden is dat jullie door mijn tuin heen lopen?’

‘We gaan de deuren en raamkozijnen schilderen, wist u dat niet?’

‘Nee’, antwoordde hij kortaf terug.

‘Dan weet je het nu’, hoorde hij zijn direct naast wonende Surinaamse buurvrouw nu tegen hem zeggen. Waarna ze er bits bij zei: ‘En je werk aan alles mee, anders zet ik je op de zwarte lijst van de VvE!’ Ze keek hem hierbij vals aan, de haat droop nog net niet van haar gezicht af.

‘Huurders’, hoorde hij haar nog briesend tegen de werklui zeggen, waarna ze er vervolgens erachteraan zei: Denken dat ze het recht hebben om te weten wanneer wij als eigenaren van onze eigen huizen iets aan onze huizen laten doen’

Vlug keek ze nog even naar de vertrapte rododendron, waarna ze haar hoofd even naar hem draaide. En siste hem hatelijk toe: ‘Van mijn part vertrappen ze je hele tuin, tering werkeloze dat je er bent!’

Na deze woorden liep ze weg met haar hoofd in de lucht. Het was hem al duidelijk, deze nieuwe buurvrouw kon hem om wat voor reden dan ook; niet kon luchten of zien.

Gezellig, dacht hij toen alleen maar, zoals hij zich nog wist te herinneren, hij liep daarna weer met een gebogen hoofd naar binnen. Met de wetenschap, dat de dag dus op deze manier was begonnen voor hem. Hij trok het gordijn weer dicht en ging even op de bank zitten.

Hij wist zich nog te herinneren dat hij toen gelijk, had zitten vloeken

‘Vuile valse aap’, had hij nog fluisterend tegen zich zelf gezegd. Waarna hij, zover hij nog wist te herinneren erachteraan fluisterde: ‘Ze denkt zeker dat ze heel wat is, met haar koophuisje en haar baantje als wat dan ook’

Het gedrag van deze mevrouw begon hem toen aardig de strot uit te hangen. De realisatie dat ze in die paar maanden dat ze hier woonde gedrag vertoonde dat je haast ging denken dat ze de koning van dit appartementen complex was, irriteerde hem toen het meeste. En nu hij hier zo over nadacht, was de teloorgang van dit appartementen complex was begonnen bij de eerste kopers die tezamen een VvE gingen vormen, het verstieren van de sfeer in de flat was toen begonnen. Nooit gedag tegen huurders zeggen op de gang als zij ze tegen kwamen, was bij hun meer dan normaal. Ook het dreigen met een zwarte lijst was niet nieuw bij ze. Sinds de eerste er kwamen wonen, zwaaide ze daar al met dat dreigement om mensen om wat voor reden dan ook op die dreiglijst der dreiglijsten neer te zetten, zo nu ook dus zij van daarnaast. Bedacht hij zich toen nog met een gezicht waar het venijn er vanaf droop.

Het zou hem niets verbazen dat deze gekkies ook zo’n speciale app groep hadden voor kopers van dit complex, waar ze dagelijks liepen te klagen over die paar huurders die er nog woonde. Ja, realiseerde hij zich nu terwijl hij van zijn bed wegliep, de tweedeling was ook daar toegeslagen en hield er flink huis als dat op zo’n manier zou gaan, als hij ze er van verdacht. Maar hem zouden ze niet weg krijgen, dacht hij toen nog, nooit zou hij voor hen die hem zo massaal negeerde wijken. De strijdvaardigheid die hij toen had leefde nu hier in deze ruimte weer bij hem op.

Hij liep even naar de stalendeur die ook was bekleed met dergelijk zacht materiaal dat je daar ook je hand niet aan kon openhalen. Hoelang zou hij hier nog verblijven? Dacht hij. Hij wist het niet. Wat hij wel wist was, dat hij zich maar moest schikken in het lot dat hem hier deed belanden. Er was gedaan wat gedaan moest worden, en dat geen wat gedaan was, dat had hijzelf op zijn conto weten te schrijven, dat kon niemand meer van hem afpakken!

Waren het niet de groten der aarde die een daad stelde, die hen voor eeuwig aan hen bleef kleven, bedacht hij zich nu. Deze gedachte stelde hem tevreden, hij had de familienaam door de geschiedenis heen weten te zuiveren van al zijn lafheid, van al zijn wegloperei van situaties die zij niet aankonden, waarvoor ze liever wilde weggijken; omdat het zo dan niet voor hen bestond.

En als dit het was wat hij erin ruil voor terugkreeg, prima dan! Dacht hij strijdvaardig. Geestelijk had hij het gevoel dat hij niet kappot te krijgen was, onbreekbaar voor elke tactiek van de vijand. Hij had niets meer met walgelijke weggijkers die met mooie praatjes alles wisten te vergoelijken. Van hen moest het land het niet hebben, je kon dat soort lui beter kwijt dan rijk zijn, als je een sterke natie wilt zijn die wat te zeggen wilde hebben op het wereldtoneel.

Maar dit land, besepte hij wederom net als maanden geleden, kende geen sterke leiders die als het moest met de vuist op tafel sloegen. Dit land kende alleen maar dwazen naar waar werd geluisterd en wiens eisen ze gelijk bijna dezelfde dag inwilligde. Mensen die moeite hadden met de helden van naam, die in het verleden het land groot hadden gemaakt, het land op de kaart hadden weten te zetten omwille hun daden. Menig beeld van hen, menig straatnaam die naar deze helden van welleer waren vernoemd, zagen zij het liefst uit het zicht van het menselijk oog verdwijnen. Hun namen mochten niet meer van hen in een zucht met dit land worden genoemd. En als dat wel mocht, dan moest men zich schamen om de in hun ogen wandaden van deze lieden, wiens namen nu nog vereeuwigd op papier stonden geschreven in de geschiedenisboeken die men op school voor hun neus kreeg.

Nee die sekte die dat al met wortel en tak wilde uitroeien had niets met dit land. Realiseerde hij zich maar al te goed. Het begon bij hen, met het onder bedreigingen van hun kant afbreken van het Sinterklaas feest, deze traditie moest van hen zo aangepast worden dat men de traditionele aankomst van Sinterklaas en zijn beste kindervriend, Zwarte Piet niet meer zou herkennen zoals hij die zelf nog had weten te herinneren. En nu deze sekte daarin was geslaagd, dit feest voor altijd weten te verstieren en dit in een evenement had weten om te toveren; dat een wedstrijd tussen Ajax en Feyenoord waarbij de harde supporters kernen gezamenlijk door elkaar heen zaten, nog veiliger was voor kinderen, dan dit jaarlijkse kinderfeest met zijn traditionele intocht die her en der werd gevierd.